

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2013. november 17-én.

Kezdő ének: 125. zsoltár 1. verse

Főének: 295. dicséret mind a 2 verse

Ének prédikáció előtt: 125. zsoltár 4. verse

Textus: János evangéliuma 17. rész 9. és 15. verse: „Én őértük könyörgök: nem a világért könyörgök, hanem azokért, akiket nekem adtál, mert a tied... Nem azt kérem, hogy vedd ki őket a világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól.”

Kedves Testvéreim!

Jézus főpapi imádságából hallhattunk most egy részletet. A kezdetektől fogva így hívja a keresztyénség ezt a könyörgést, hiszen Megváltónk ebben úgy fordul Istenhez, mint követőinek főpapja. Közbenjáró imádságot mond el, ami mellett ott van az áldozatbemutatás ereje is. Ez a János evangéliumában olvasható imádság azonban sokkal több, mint a földi főpapok áldozatbemutatással együtt járó könyörgése. Jézus saját magát áldozza fel, vérével pecsételve meg ennek az imádságnak minden egyes szavát. Megváltónk könyörög saját magáért, a követőiért, sőt mindazokért, akik majd halála és feltámadása után hisznek benne. A tanítványok számára ez az imádság mintegy az utolsó tanítása Jézusnak. Befejezi könyörgését, és jönnek érte azok, akik elfogják, hogy elítéljék és megfeszítsék. Mondhatom úgy is, hogy Jézus imádságban elmondott végakarataráról van itt szó.

Mit tartalmaz ez a végakarát? Azt, hogy nem a világért könyörög a mi Urunk, hanem a tanítványokért, akiket a Mennyei Atya adott neki. A tanítvány tehát sohasem a saját érdemeiért tanítvány. Nem is azért, mert a hite olyan erős. Van egy mozzanat, ami nélkül soha nem válunk Krisztus követőjévé. Ez pedig az elhívás mozzanata. Jézus azokat hívta el, akiről tudta, hogy Isten akaratának megfelelő a megszólításuk. Akiket neki adott a Mennyei Atya.

Mi, akik az imádságot halljuk ezen az istentiszteleten, Jézus elhívott tanítványai vagyunk. Ez először azt jelenti, hogy nem az érdemeink nagyok, hanem Isten irántunk megmutatott szeretete. Ahogyan Mózes mondta a népnek: „Nem azért szeretett meg, és nem azért választott ki benneteket az Úr, mintha valamennyi nép közt a legnagyobbak volnátok, hiszen a legkisebbek vagytok valamennyi nép közt, hanem azért, mert szeret benneteket az Úr”. Nincsen tehát semmi, amire hivatkozhatnánk Istennel szemben.

A mi világunkban a kiválasztás úgy történik, hogy megnézzük, alkalmas-e arra a feladatra az illető. Ha sportolókat keresünk, akkor azt nézzük, hogy elég gyors és ügyes-e a gyerek, akit felvesszünk. Ha gimnáziumban válogatunk, akkor megfelel-e a tanulmányi eredménye és a felvételi a szintnek. Képes-e azonosulni azzal a lelkeséggel, amit az intézmény képvisel? Ugyanez történik a felsőoktatási felvételnél, aztán a munkahelyeken, de alapvetően ez a mozzanat jelenik meg akkor is, amikor a barátainkat választjuk ki, vagy éppen a házastársunk személyéről döntünk. Az elsődleges szempont az alkalmasság.

Istennél azonban egy egészen más mozzanat jelenik meg. A szeretet. Lehet, hogy valaki nem ügyes, de attól még lehet Jézus tanítványa. Lehet, hogy valaki nem a legnagyobb tudású, lehet Krisztus elhívott embere. Nincsenek feltételek arra, hogy valaki bekerüljön a tanítványok közé. Nem felvételi követelmény a családi származás, az hogy valaki férfi vagy nő, hogy milyen a bőrszíne, hanem csak egy mozzanat fontos, Isten szeret minket.

Ugyanakkor amikor Jézus azokért imádkozik, akik Istenéi, akkor ez azt jelenti, hogy Istennek terve van az életünkkel. Benne vagyunk abban az elképzelésben, hogy rajtunk keresztül juttassa el az evangéliumot minél több emberhez. Részei vagyunk a tervnek és szükség van minden egyes emberre. Úgy is mondhatom, hogy Jézusnál nincsen fölösleges és létszámfeletti ember.

Mennyire biztató ez a mozzanat. A gyerekek, akiket nem nagyon szoktunk feladattal megbízni, Jézus minden további nélkül felhasznál. Nagyon sok esetben találkoztam azzal, hogy nem a szülők, keresztszülők, nagyszülők küldtek el valakit a hittanra, hanem az osztálytársak hívtak. Amikor pedig beilleszkedett a hittanos csoportba, ugyanúgy részt vett mindenben, mint a többiek. Ugyanígy gondolhatunk az idősekre is. Velük beszélgetve nagyon erős az a felvetés, hogy már nem vagyunk jók semmire. Az imádkozó idős ember azonban óriási kincs. Olyan lélekkel tud kérni, ahogyan egy leterhelt, munkába járó ember soha. Olyan hitbeli tapasztalata van a hosszú évtizedek alatt, amiből fakadóan sokkal mélyebb átéléssel tud imádkozni, mint a fiatalok. Jézusnál minden egyes emberre szükség van. Ahogyan az egyik presbiterünk látogatása alkalmával, amikor ő a sok elfoglaltságára hivatkozott, és azt mondta, hogy nem tud eléggé jól részt venni a presbitérium munkájában és a gyülekezet életében, akkor azt mondtam, hogy nem az elfoglaltság számít,

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2013. november 17-én.

nem az ideszánt idő mennyisége számít, hanem a lelkiület, amit sugároz, a hozzáállás, amivel abban a kevés időben jelen van. Krisztus minden embert felhasznál az evangélium hirdetésében. Jézus tehát azokért imádkozik, akiket elhívott és akik benne vannak Isten mindennek felett álló tervében.

Azt is hallottuk, hogy mit kér Jézus a tanítványok életére nézve. „Nem azt kérem, hogy vedd ki őket a világból, hanem azt, hogy őrizd meg őket a gonosztól”. Vagyis nem a világtól való elfordulást kéri Jézus. Nem azt, hogy hagyjunk itt mindent és mindenkit és csak az imádsággal és énekléssel, Bibliaolvasással töltjük az időnket. Ez nem az a terv, amit Isten gondolt rólunk. Csak akkor tudjuk továbbadni az örömhírt, hogyha ott élünk azok között, akiket ránk bízott Isten. Nem az elfordulás tehát a feladatunk, hanem az oda-fordulás.

Így tett Jézus is. Nem hagyta itt a világot. Akár az első pillanatban mondhatta volna, hogy itt engem nem akarnak. Nem volt számukra hely a szállásokon Betlehemben. Úgy született meg, hogy egy istállóban, a jászolban bepólyálva feküdt. Nem éppen ideális kezdet. A folytatás sem volt jobb. Folyamatosan vitáztak vele, fárasztották, amikor egyedül akart lenni, az emberek akkor sem hagyták, aztán meg az életére törtek. Jézus nem hagyta itt a világot. Itt maradt haláláig, ugyanúgy, mint minden ember.

A Megváltó éppen abban mutatott példát, hogy a nehéz, sőt sokszor kegyetlenné váló életben miként lehet megmaradni. Nem azt kérem, mondja, hogy vedd ki őket a világból. Hiszen ebben a világban, ebben az életben is meg lehet tartani a hívő lelkiületet. Sőt, sokkal inkább vonzó egy olyan ember kitartása, aki nehézségek között is megmarad Jézus mellett. Az egyház története során, amikor a Római Birodalom hallálal büntette a keresztyéneket, akkor egy alkalommal az volt a büntetés, hogy télen, ruha nélkül jégre állították őket. Egy katonát pedig odavezényeltek, hogy aki menekülni szeretne, azt ölje meg. Ezek a keresztyének pedig elkezdtek énekelni. Összehúzódtak és úgy segítették egymást. Senkinek nem jutott eszébe az, hogy elmeneküljön. Amikor pár óra múlva a parancsnok odament, hogy ellenőrizze mi történik, akkor azt látta, hogy a katona nincsen sehol. Amikor pedig jobban körülnézett, akkor észrevette, hogy a katona fegyvere és ruhái egy kupacban ott vannak, ő pedig ott áll a keresztyének között. A hit nem akkor vonzó, amikor a jó helyzetben megmarad, hanem akkor, ha a nehézségekben is kitart. Ezért mondja Jézus: „nem azt kérem, hogy vedd ki őket a világból”.

Jézus ennél sokkal fontosabb dolgot kér végül: „őrizd meg őket a gonosztól”. Nagyon jól tudja, hogy létezik egy olyan erő, amelyik minket minden áron szeretne elmozdítani Isten közeléből. A Megváltó komolyan veszi a gonosz létét. Nevezhetjük őt sátánnak, ördögnek, démonnak, nem ez a lényeg. Hanem az, hogy létezik egy erő, amelyik pontosan Istennel ellenkező dolgokra buzdít. Már a bűnesetben ott van a gonosz, aki kétségbe vonja Isten szavait. Aztán később is minden alkalommal, amikor megjelenik, ott gyilkosság van, gyűlölet van, háború van. Mindezt úgy állítja be, hogy az ember azt hiszi, Istenért teszi, sőt Istennel együtt teszi. Jézus ezért kéri, „őrizd meg őket a gonosztól”. Ne érintse meg őket az, ami Krisztus ellenes.

Kedves Testvéreim! Halljuk meg mindazt, ami a főpapi imádság szavain keresztül szól hozzánk. Vegyük komolyan, hogy Jézus szeretetével kiválaszt bennünket, feladattal bíz meg, ugyanakkor adja erejét, hogy életünk megmaradjon a gonosz minden támadásával szemben. Kérjük hát mi is a zsoltár szavaival együtt: „Úr Isten, térj hozzánk ismétlen, Őrizd meg minden gonosz ellen! Nyújtsd világosságot, :/: Fordítsd ránk irgalmat, Térítsd hozzánk szent orcádat, És semmi nekünk nem árthat!”

Ámen!

Záró ének: 488. dicséret mind a 4 verse